



Polibky smutným dívkám

Mary Higgins Clark

Ginin byt se nacházel na rohu Dvaosmdesáté ulice a West End Avenue. Dostala jej od rodičů poté, co odešli do penze a přestěhovali se na Floridu. Byl prostorný, se dvěma pokoji a poměrně rozměrnou kuchyní. Přátelé, kteří se mačkali v tíhých špeluňkách a ateliérech, jí ho tiše záviděli.

Odhodila tašky do ložnice a mrkla na hodinky. 23.30 v New Yorku, 20.30 v Kalifornii. Rozhodla se, že nadešel čas zavolat Tedovi. Hovor přijal po prvním zazvonění.

„Nazdárek, cizinko.“ Hlas měl hluboký a láskyplný, až se z něj Gině podlomila kolena. „Tolik se mi po tobě stýská.“

„Mně po tobě taky.“

„Štve mě, že musím týden trčet v LA.“

Několik minut nezávazně konverzovali, pak se rozloučil se slovy: „Sotva jsi přijela. Je mi jasné, že jsi vyčerpaná. Mě zase čeká několik schůzek. Zavolám ti, až se situace uklidní.“

„Domluveno,“ souhlasila.

„Miluju tě.“

„Já tebe taky.“

Jakmile Gina hovor ukončila, uvědomila si, že Tedův nečekaný odjezd do Kalifornie jí hraje do karet. Samozřejmě se těšila, až ho uvidí, na druhou stranu byla vděčná, že může ještě chvíli pustit z hlavy rozhovor, na nějž nebyla připravená.

Když o půl šesté ráno vyšla ze sprchy, překvapilo ji, jak dobře se cítí. V le-tadle prospala téměř osm hodin a další čtyři si dopřála po návratu domů. Na-štěstí nepociťovala typické známky úmorného jet lagu, se kterým se potýká většina lidí po dlouhém letu ze západu na východ.

Nemohla se dočkat, až se vrátí do práce. Poté, co na Bostonské univerzitě úspěšně vystudovala žurnalistiku, se s nadšením chopila práce asistentky v předměstském plátku na Long Islandu. Snižující se rozpočet přinutil slu-žebně starší autory odejít, a ona během roku začala psát hlavní články.

Její pojednání na téma obchodu a financí zaujala redaktora novin *Vaše pe-níze*. S potěšením přeskočila k nově vznikající společnosti a spokojeně do nich přispívala celých sedm let. Klesající zájem o tisková periodika a zdlou-havý příjem z reklamy si však vybral svou daň. Tři roky po zániku těchto novin se stala novinářkou na volné noze.

Přestože si užívala svobodu ve výběru témat, která ji zajímala, stýskalo se jí po stabilní výplatě a zdravotní péči, kterých se jí dostávalo, když byla za-městnaná. Mohla si sice vybrat, o čem psát, v konečném důsledku však od ní její článek musel někdo koupit.

Magazín *Empire Review* jí hodil záchranný kruh. Při návštěvě rodičů na Floridě se od jejich přátel doslechla o tom, že jejich osmnáctiletého vnuka během zvrhlého přijímacího rituálu na vysoké škole ocejšchovali žhavým že-lezem a na stehno mu vypálili písmena řecké abecedy.

Univerzita se k incidentu nevyjadřovala. Největší sponzoři z řad bývalých absolventů hromadně vyhrožovali, že univerzité přestanou poskytovat dary, jestliže proti klubu nazvanému „Řecký život“ ostře nezakročí.

Empire Review po článku okamžitě skočil. Vyplatili Gině tučnou zálohu a poskytli štědrý rozpočet na cestu a další náklady. Odhalení v novinách spustilo senzaci. Mluvílo se o něm ve večerním zpravodajství celostátní te-levize, a dokonce tomu byl věnován pořad *60 minut*.

Díky úspěšné reportáži o tajném bratrstvu si udělala jméno na poli investi-gativní žurnalistiky. Rázem jí zaplavily e-maily s „tipy“ od donašců a lidí, jež tvrdili, že vědí o úžasných skandálech. Pár z nich vyústilo v články, kte-rým věnovala čas a které se dočkaly vydání. Důležité bylo rozlišit mezi po-skytovateli pravdivých informací a cvoky, zhrzenými bývalými zaměstnanci a konspirátory.

Gina zkontrolovala čas. Zítra se měla setkat s šéfredaktorem magazínu. Charles Maynard konverzaci obvykle zahajoval slovy: „Tak Gino, o čem

bychom rádi psali nyní?“ Na vymyšlení dobré odpovědi měla zhruba dvacet čtyři hodin.

Rychle si natáhla džíny a hřejivý rolák. Nanesla lehký make-up a prohlédla si svůj odraz ve vysokém zrcadle. Jako by vypadla z oka své matce, jež se stala královnou plesu na Michiganské státní univerzitě. Oči dál od sebe, spíš zelené než hnědé, a jemné rysy. Díky kaštanovým vlasům po ramena působila vyšší, než odpovídalo jejím sto sedmdesáti třem centimetrům.

Spokojená se svým vzhledem vložila mražený bagel do topinkovače a uvařila si kávu. S připravenou snídaní zasedla ke stolu u okna. Viděla ranní slunce, jež se sotva stačilo přehoupnout přes horizont. V tuto denní dobu si nejvíce uvědomovala ztrátu matky a cítila, jak čas kolem ní ubíhá tryskem.

Jakmile se usadila na svém oblíbeném místě, otevřela notebook a sledovala, jak se jí před očima odvíjí vlna nepřečtených e-mailů. Nejprve se zaměřila na zprávy, které přišly po jejím přihlášení v letadle. Nic důležitého. Co hůř, nic od CRYan.

Pak zkontrolovala příchozí zprávy, které obdržela za poslední týden a půl, když se procházela místy, jež snad jako poslední na světě neposkytují WiFi připojení.

Vzkaz od ženy z Atlanty, která prý může dokázat, že recyklovatelný kaučuk používaný při stavbě školních hřišť způsobuje dětem zdravotní potíže.

Žádost, aby následující měsíc vystoupila na akci ASNA – Amerického sdružení novinářů a autorů.

E-mail od muže, jenž tvrdil, že vlastní část lebky prezidenta Kennedyho, která je od jeho pitvy považována za ztracenou.

Přestože jeho znění znala téměř z paměti, vrátila se o několik e-mailů zpět a klikla na ten, jenž obdržela v den odjezdu na dovolenou.

Dobrý den, Gino, myslím, že nás během studií na Bostonské univerzitě nikdy nepředstavil. Promovala jste pár let ode mě. Hned po škole mě čekalo místo v REL News. Jeden z nadřízených mi připravil příšernou zkušenost. (A nejen mně.) Ted' se bojí, že o tom budu mluvit. Nabídlí mi finanční vyrovnání. Nechci se o tom v mailu více rozepisovat. Můžeme se sejít?

Gina se snažila rozpomenout, proč jí jméno CRyan přišlo povědomé. Nechodila do školy s nějakou Courtney Ryanovou?

Zprávu si přečetla ještě dvakrát. Bála se, aby něco nepřehlédla. REL News představovala oblíbenou mediální společnost z Wall Street. Její ústředí sídlilo na rohu Padesáté páté ulice a Avenue of the Americas, neboli Šesté avenue, jak jí místní přezdívali. Za dvacet let se z malé skupiny kabelových stanic stala národní velmoc, která ve sledovanosti předčila CNN a pomalu dotahovala obchodního lídra, televizi Fox. Jejich heslem bylo: „REálné zprávy, nikoliv jako ty ostatní.“

Okamžitě jí napadlo, že jde o sexuální obtěžování. Počkej, napomenula se. Vždyť ani nevíš, zda „CRyan“ je muž nebo žena. Jsi reportérka. Nepředbíhej. Srovnej si fakta. Existoval jediný způsob, jak se dozvědět pravdu. Znovu si otevřela svou odpověď.

Zdravím, paní Ryanová / pane Ryane, velmi ráda bych si s Vámi promluvila o té „příšerné zkušenosti“, kterou zmiňujete. Odjízďím ze země a nějakou dobu budu bez přístupu k internetu, ale 13. října jsem Vám opět k dispozici. Jak asi víte, bydlím a pracuji v New Yorku. Kde žijete vy? Těším se na Vaši odpověď. S pozdravem, Gina.

Obrátila pozornost k ostatním e-mailům, nedokázala se však na ně soustředit. Vážně jsem doufala, že budu mít více informací, pomyslela si, když si vzpomněla na zítřejší schůzku v magazínu.

Možná jí nechala hlasovku, zažehl v Gině plamínek naděje. Když nastoupila do letadla, baterce zbývalo jen pár procent, a než přiletěla do New Yorku, mobil se zcela vybil. Vždyť přece do e-mailu připsala své telefonní číslo.

Gina doběhla do ložnice, mobil odpojila z nabíječky a vrátila se do kuchyně. Zmáčkla tlačítko a přivedla ho zpátky k životu. Zběžně prohlédla seznam zmeškaných hlasových zpráv, žádná z nich však nepatřila neznámému číslu.

První byla od její nejlepší kamarádky Lisy. „Ahoj, děvče. Vítej zpátky. Těším se, až mi o tom vašem výletu všechno povyprávíš. Doufám, že naše dnešní večeře platí. Musíme zajít do té nové restaurace ve Village zvané Ptáčí hnízdo. Mám další skvělý případ. Uklouznutí a pád. Klientka uklouzla

na kostce ledu, která na zem spadla barmanovi, jenž u pultu zrovna protře-pával martini. Nohu má zlomenou naříkrát. Chci trochu upustit páru.“

Gina se zahihňala. S Lisou byla vždycky velká legrace.

Ostatní byly marketingové hovory, které vymazala, aniž by si je poslechla.

Gina jela metrem čtyři zastávky na Čtrnáctou ulici. Odtud pěšky urazila tři bloky k budově Fisk, ve které měl magazín pronajaté třetí až sedmé patro.

„Dobré ráno,“ pozdravil ji člen ochranky, když prošla bezpečnostním skenerem. Série nedávných událostí donutila magazín zpřísnit podmínky. „Všichni zaměstnanci i návštěvy musí projít vstupní kontrolou. Bez výjimek.“

Gina vkročila do výtahu a zmáčkla číslo sedm – patro vyhrazené pro vedoucí pracovníky a redakci. Jakmile vystoupila, přivítal ji známý hlas. „Ahoj, Gino. Vítej zpět.“ Jane Patwellová, dlouholetá administrativní asistentka jí potřásla pravicí. Podsaditá padesátice, jež neustále naříkala nad velikostí svých šatů. „Pan Maynard už na tebe čeká v kanceláři.“

Pak ztišila hlas a spiklenecky na ni mrkla. „Je u něj nějaký pohledný muž. Nevím, kdo to je.“

Jane byla přirozená dohazovačka. Gině lezlo na nervy, že se neustále snaží ji s někým seznámit. Měla sto chutí odvětit: „Možná je to sériový vrah.“ Místo toho však zůstala zticha a jen se usmála. Následovala Jane do rozlehlé rohové kanceláře, která patřila Charliemu Maynardovi, dlouholetému šéfredaktorovi magazínu.

Charlie neseděl za stolem. Nacházel se na svém oblíbeném místě za konferenčním stolem u okna a k uchu tiskl mobil. Měřil zhruba sto osmdesát centimetrů, měl vystupující pupek a ve tváři připomínal barokního andělíčka. Šedivé vlasy si sčesal na stranu a brýle na čtení nasadil na temeno. Jednou se ho jeden kolega zeptal, jak se udržuje v kondici. Charlie si pomohl citátem od George Burnse: „Chodím po pohřbech svých přátel, kteří rádi běhali.“

Když Ginu spatřil, zamával a ukázal na židli naproti sobě. Vedle něj seděl onen pohledný muž, o kterém mluvila Jane.

Než ke dvojici došla, nováček se postavil a natáhl k ní ruku. „Geoffrey Whitehurst,“ pravil s jemným britským přízvukem. Byl o něco vyšší než

Charlie, se souměrnými rysy, jimž dominovaly pronikavé tmavě hnědé oči a stejně zbarvené vlasy. Hezká tvář v kombinaci s atletickou postavou vzbuzovala přirozený respekt.

„Gina Kaneová,“ odpověděla, přestože její jméno už určitě znal. Nejspíš čerstvý čtyřicátník, napadlo ji, když se posadila na židli, kterou pro ni od-sunul.

Charlie náraz hovor ukončil. Gina se k němu přitočila. „Charlie, omlou-vám se, že jsem zmeškala tvoji narozeninovou oslavu.“

„Tím se netrap, Gino. Sedmdesátka je nová padesátka. Všichni jsme si to užili. Vidím, že s Geoffreym ses už seznámila. Dovol mi, abych ti vysvětlil, o co tu jde.“

„Gino, než Charlie začne,“ skočil mu do řeči Geoffrey, „chci vám říct, že vaši práci velmi obdivuji.“

„Děkuji,“ hlesla Gina, v rozpacích, co bude následovat. A pak přišel šok.

„Po více než čtyřiceti pěti letech v novinovém průmyslu jsem se rozhodl po-věsit práci na hřebík. Moje žena chce trávit více času s vnoučaty na západním pobřeží a já souhlasil. Geoff po mně pomalu přebírá agendu a od této chvíle s tebou místo mě bude spolupracovat on. Zaměstnance uvědomím příští tý-den, proto bych ocenil, kdyby sis tu novinu zatím nechala pro sebe.“

Odmlčel se, aby Gině poskytl trochu času, načež dodal: „Měli jsme štěstí, že se nám Geoffa podařilo přetáhnout ze společnosti Time Warner. Doteď svou kariéru budoval výhradně v Londýně.“

„Oběma vám gratuluji, Charlie a Geoffrey,“ řekla Gina automaticky. Uklidňovalo ji, že jí Geoffrey již stihl vyseknout poklonu.

„Nebudeme si tykat?“ navrhl pohotově.

Charlie pokračoval. „Gino, než se při investigaci dobereš uspokojivého zá-věru, trvá to obvykle několik měsíců, proto jsem na naši pravidelnou schůzku rovnou pozval i Geoffa.“ Odkašlal si. „Takže, o čem bychom rádi psali nyní?“

„Mám několik nápadů,“ uvedla Gina a z tašky vytáhla malý notes, „ráda bych slyšela váš názor.“ Výrok směřovala k oběma mužům. „Vyměnila jsem si několik e-mailů s bývalou asistentkou newyorského senátora. Jak asistentka, tak senátor už ve funkci nepůsobí. Asistentka tvrdí, že mi může poskytnout důkaz usvědčující senátora z ovlivňování výběrového řízení a padělání smluv výměnou za tučnou hotovost a další odměny. Je v tom však zádrhel. Asistentka požaduje dvacet pět tisíc dolarů, a to ještě předtím, než vůbec otevře pusou.“

Geoff se chopil slova jako první. „Z vlastní zkušenosti vím, že lidé, kteří sdílí informace za peníze, nejsou příliš spolehliví. Příběh nafouknou a přikrášlí, protože stojí o bohatství a publicitu.“

Charlie se ušklíbl. „Myslím, že i ty nejnáruživější obdivovatele albánské korupce už podobné články k smrti nudí. A souhlasím s Geoffem – vyplácet zdroj není dobrý nápad.“

Ukázal na Ginin notes. „Co tam máš dál?“

„Tak dobře.“ Gina zalistovala stránkami. „Ozval se mi dlouholetý pracovník přijímací kanceláře na Yaleu. Tvrdí, že školy Ivy League se mezi sebou dohodly na finanční pomoci, kterou plánují nabídnout jednotlivým uchazečům.“

„V čem je problém?“ nechápal Geoff.

„Je to na hraně mezi stanovenou cenou a koluzí. Student je ten, kdo prohloupí. Je to podobné, jako když společnosti v Silicon Valley mezi sebou podepsaly gentlemanskou dohodu, že se navzájem nebudou přetahovat o vývojáře. Společnosti z toho profitovaly, protože ani těm největším talentům nemusely ze strachu z konkurence zvyšovat platy. Vývojáři si vydělali méně, než by si mohli vydělat, kdyby jim byla nabídnuta vyšší finanční odměna.“

„Škol z Ivy League máme osm, je to tak?“ zeptal se Geoff.

„Ano,“ přikývl Charlie. „A každá z nich pojme v průměru šest tisíc vysokoškoláků. To znamená čtyřicet osm tisíc z celkových dvaceti milionů studentů. Nejsem si jistý, zda naše čtenáře bude zajímat hrstka vyvolených, které trochu ošidili na stipendiu. Jestli chcete slyšet můj názor, myslím, že v těch předražených palácích se utrácí nemalé peníze.“

Charlie vyrostl ve Filadelfii a chodil na Pensylvánskou státní. Vůči státním univerzitám byl vždy velmi loajální.

Na nového šéfa musím určitě dělat skvělý dojem, posteskla si Gina a znovu zalistovala notesem. Snažila se zůstat nad věcí. „Tento případ je úplně na začátku.“ Pověděla jim o e-mailu, upozorňujícím na „příšernou zkušenost“ v REL News a rovněž odrecitovala svou odpověď.

„Takže uplynulo deset dní od poslední interakce a ty stále nemáš žádnou odezvu?“ ubezpečoval se Charlie.

„Ne, a dnes je to už jedenáct dní.“

„Tahle CRyan. Dokázala jsi o ní něco zjistit? Je důvěryhodná?“ vyzvídal Geoff.

„Souhlasím s tvým předpokladem, že CRyan je žena, ale jisti si být nemůžeme. Samozřejmě, že mě hned napadlo, že to bude další z případů hnutí MeToo. Ne, nevím o ní víc, než prozrazuje v e-mailu, ale instinkt mi napovídá, že tento případ stojí za to.“

Geoff si s Charliem vyměnili pohled. „Co si o tom myslíš?“

„Kdybych byl tebou, velmi by mě zajímalo, co má CRyan na srdci,“ odpovéděl Charlie. „A bude snazší si s ní promluvit, než podepíše vyrovnání.“

„Dobře, Gino, dej se do práce,“ souhlasil Geoff. „Ať už je kýmkoliv – přestože jsem přesvědčen, že máš co do činění se ženou – sejdí se s ní. Chci slyšet, jaký na tebe udělá dojem.“

Gina kráčela chodbou k výtahu a v duchu se modlila: „Hlavně ať se z CRyan nevyklube nějaký psychopat!“

Za normálních okolností by si Gina našla čas, aby ocenila krásy a zvuky města, jež milovala. Při vstupu do metra se usmála, jelikož si vzpomněla na svou spolubydlící z prvního ročníku vysoké. Marcie pocházela z malého města v Ohiu a jednou se jí zeptala, zda bylo „náročné“ vyrůstat v New Yorku. Gina otázce nerozuměla. Milovala cestování metrem i autobusem a jejich systém měla v malíku už od svých dvanácti let. Nato se zeptala Marcie, zda nebylo *náročné* vyrůstat na místě, kde se v případě potřeby cestování musí člověk výhradně spoléhat na rodiče.

Zastavila se v krámku na rohu Broadwaye a koupila si mléko a suroviny na přípravu sendviče. Jelikož se u vedlejšího Starbucksu netáhla fronta lidí, vkročila dovnitř a objednala si své oblíbené vanilkové latte. K jejímu bytu zbýval blok a půl a ona se během cesty zcela pohroužila do nového případu.

Jakmile vyložila nákup, s kávou v papírovém kelímku zasedla ke stolu a poklepala na počítač, aby jej probrala ze spánkového režimu. Klikla na e-mail od CRyan. Šlo o googlovský účet, ale na tom ve finále příliš nezáleželo. Po četných útocích byl na technologické společnosti vyvinut tlak, aby více zabezpečily soukromí svých uživatelů. Google mi odhalit identitu CRyan v žádném případě nepomůže, povzdechla si Gina.

Poněkolkáté si přečetla úsek textu, který jako jediný poskytoval nějaké vodítko: *Myslím, že nás během studií na Bostonské univerzitě nikdo nepředstavil. Promovala jste pár let ode mě.*

CRyan zjevně ví, v jakém roce jsem promovala, napadlo Ginu, a nejspíš jsme se na kampusu potkávaly. *Pár let* znamená víc než jeden, zároveň to však musí být méně než čtyři, jinak bychom se ve škole minuly. To znamená, že CRyan promovala dva až tři roky *přede mnou* nebo dva až tři roky *po mně*.

Gina se opřela v židli a upila kávu. Když pracovala na případu se žhavým železem, Jižní univerzita jí při vyšetřování házela klacky pod nohy. Kdyžkoliv je požádala o kontaktní informace členů bratrstva nebo fakultních poradců, zarytě odmítali spolupracovat.

Jenže tentokrát byly ve hře jiné okolnosti. Terčem nebyla Bostonská univerzita, tamních pracovníků se šetření vůbec netýkalo. Potřebovala pouze zjistit totožnost vlastníka jedné e-mailové adresy.

Kéž by to bylo tak snadné, posteskla si. Pakliže neměli v systému uloženou ženinu aktuální adresu, bude je muset požádat o daleko větší laskavost. Jenže soukromí bylo v dnešní době svaté. „Nu což,“ řekla nahlas. „Zkusit se musí všechno.“

„**B**ostonská univerzita, záležitosti absolventů. Jak vám mohu pomoci?“ Mužský hlas na druhé straně linky zněl rázně a energicky. Gina odhadovala, že má co do činění s mužem kolem padesátky.

„Dobrý den, jmenuji se Gina Kaneová. Promovala jsem před deseti lety. Mohu se zeptat, s kým mluvím?“

„Mé jméno je Rob Mannion.“

„Ráda vás poznávám, pane Mannione –“

„Prosím, říkejte mi Robe.“

„Děkuji, Robe. Potřebovala bych, abyste mi pomohl zjistit určité informace.“

„Srazy jednotlivých tříd jsou zveřejněny na našich webových stránkách. Dám vám adresu.“

„Ne, kvůli tomu nevolám. Ráda bych se spojila s někým, kdo navštěvoval bostonskou univerzitu v podobné době jako já.“

„To by neměl být problém. Jak se daná osoba jmenuje a v jakém roce promovala?“

„Má to malý háček,“ zdráhala se Gina. „Neznám její celé jméno. Mám jen e-mailovou adresu. Snad byste mohl –“

„Proč jí tedy jednoduše nenapišete a nezjistíte, co potřebujete?“

Gina se snažila zachovat věcný tón. „Ujišťuji vás, že mě to taky napadlo.“ Nebyla si jistá, kolik toho může volajícímu prozradit. Někteří lidé odpovídali na otázky reportérů s nadšením, jiní se uzavřeli a necekli ani slovo. „Má otázka zní – pokud vám dám e-mailovou adresu, můžete mi sdělit, zda máte o vlastníkově oné e-mailové adrese nějaké informace?“

„Soukromé informace sdílet nemůžeme.“

„Tomu rozumím,“ hlesla Gina, „ale na to jsem se neptala. I kdybyste je se mnou *nemohl* sdílet, chci jen vědět, zda ty informace *máte* k dispozici.“

„Velmi neobvyklý požadavek,“ zkonstatoval Rob. „Zkusím to prověřit. Dejte mi chvíli, abych se dostal do databáze. V jakém roce daná osoba promovala?“

„Nevím jistě,“ odpověděla Gina, „ale věřím, že to bylo v jednom z následujících let.“ Vyjmenovala roky, ve kterých CRyan školu pravděpodobně dostudovala.

„Budu muset projít jednotlivě každý rok,“ povzdechl si Rob. Míra podráždění v jeho hlase znatelně vzrostla.

„Velmi si toho vážím,“ zapředla Gina.

„Dobře, už to vidím. Neobjevuje se v prvním roce, ani ve druhém, zrovna tak ve třetím, čtvrtém, pátém ani šestém. Mrzí mě to, ale zdá se, že vám přece jen nepomůžu.“

„Obecně vzato, disponujete aktuálními e-mailovými adresami absolventů?“

„Snažíme se, abychom měli k dispozici nejaktuálnější údaje. Ve většině případů jsme však zcela odkázáni na ochotu jednotlivých absolventů. Pak-liže začnou používat nový e-mail a se starým se rozloučí, odpověď je záporná. To samé platí o adresách bydliště a telefonních číslech.“

„Máte stále rozkliknutý poslední rok, o který jsem vás žádala?“

„Ano.“

„Můžete mi říct, kolik studentů s příjmením Ryan toho roku promovalo?“

„Velké procento našich studentů je irského původu.“

„Já vím,“ přikývla Gina. „Jsem jedním z nich.“

„Tento hovor už trvá nevhodně dlouhou dobu, paní Kaneová.“

„Říkejte mi Gino. A Robe, vážně si cením vaší trpělivosti. Než zavěsíte, ráda bych s vámi ještě probrala výzvu, kterou jsem ze školy obdržela, týkající se kampaně na získávání financí.“

„To je od vás milé,“ odvětil Rob přívětivějším tónem.

O patnáct minut později jí Rob poslal rozsáhlý seznam studentů s příjmením „Ryan“, jež promovali v požadovaném rozmezí šesti let. A z jejího bankovního účtu odešel příspěvek ve výši tři tisíce dolarů.

Přeložila Nikola Polzerová